

מוסיקה

פרוצליל

אולי הגרול מכולם

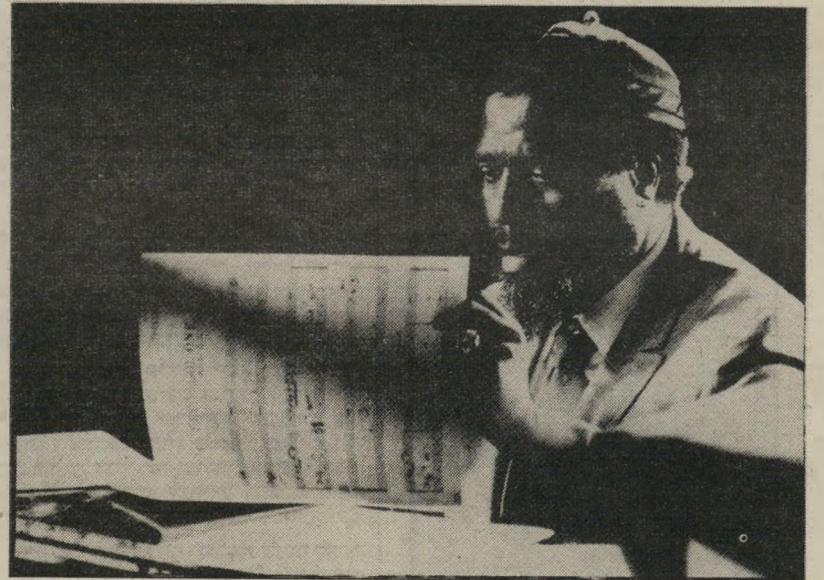
פסנתרון ומלחין הג'אז תלנוס מונק נפטר לפני שנה וחצי, ב-16 בפברואר 1982. הוא היה בן 64. בשנות פעילותו הרבות ניגן מונק בכל מועדון ניריורקי וכמעט בכל מועדון ג'אז בארצות-הברית. רוב לחניו, אם לא כולם, הפכו "סטנדרטים", ובסביבות חצות שלו (ROUND MIDNIGHT) הוא אחד מלחני הג'אז היפים ביותר שנכתבו מעולם. המחשבה המלודית וההרמונית של מונק רכשה לו במהירות מעריצים רבים. אישיותו המופנמת הקשתה על המגע עימו, אך מעריכיו נשאו קושי זה כדי להיות קרובים למוסיקה. טכניקה ואיכות לצד סגנונות מעורבים ומיוחדים — כל אלה מרכיבים אישיות מוסיקלית מיוחדת במינה. קיימות הקלטות רבות של הפסנתרון-מלחין וביצועים אינספור ללחניו.

שלושה תקליטים מומלצים במיוחד להכרת יצירותיו: תלנוס מונק (הקלטות סולו משנת 1954: Gmp CRESCENDO, מונק טורו (הקלטות סולו מהשנים 1955-1959).

הראשון הוא פיטר גריין, ממקימי להקת פליטווד מק. השני, גם הוא ממקימי אותו הרכב, הוא פיטר האמיל. האמיל עסוק בימים אלה מעט יותר מגריין. יכולנו לשמוע אותו לאחרונה מלווה את פיטר גבריאל באלבומו החי האחרון. לפני שנתיים היה האמיל גמור מסמים, והופעותיו היו אסון אחד מתמשך. נקווה כי בארץ יפגין שליטה רבה יותר.

● שמועות עקשניות אומרות כי שיתוף הפעולה בין להקות תיסלם ובנזין אינו נובע רק מחיבה הדדית. יש לקרבה זו גם צדדים פיננסיים: הלהקות פשוט כבר אינן מרוויחות די כסף. טוענים כי הן מקוות לחזור לרמת הרווח שהתרגלו אליה דרך שיתוף פעולה מוסיקלי זה.

● לפני שנים לא מעטות הסריטה סוסיה לורן גירסה קולנועית לאפוס האופראי אאידה. רק לפני כמה חודשים התחילו להקרין את הסרט בניו-יורק. כרטיסים לימים הראשונים נמכרו למוחסים נבחרים. מסע הפירסום היה ארוך והצלחה, כמובן, מובטחת. ניכר היה כי קול הזימרה בסרט אינו של גברת לורן אך הזוהרת, שאינה מתאימה בדיוק לעלילת האופרה, ממשיכה למשוך קהל מוסיקלי למסך הקולנוע.

פסנתרן מונק (1969) ריכז ויצירתיות

מוסיקאי ג'אז מונק ולהקתו (1953)

מימין לשמאל: צ'ארלי פארקר מונק, רואי האיינס וצ'ארלי מינגוס

● מלחין מוסיקת פופ מתקדמת קלאוס שולץ יצא לפני כמה שבועות בתקליט חדש אשר לוהו במיני סיור הופעות באירופה. שולץ הופיע עם עוד קלידן אחד, ובעזרת ערימת כלי-נגינה אלקטרוניים שיחזרו את יצירותיו האחרונות. חלק מההופעות נערכו במקומות יוצאי דופן דוגמת כנסיות או אולמות איחוסן גדולים.

מה נשמע

● קולנוע דן מכיא לארץ בימים הקרובים ווג אמנים שהפעילו השפעה עצומה על מוסיקת הבלוז הקלאסית והמתקדמת בשנות השבעים.

תקליטים

עושה שרירים

בובי מקפרין — בובי מקפרין; הד ארצי.

במקביל להופעותיו בארץ, בפסטיבל הג'אז השלישי, יצא בהסכעה מקומית תקליט הבכורה של מקפרין. בובי מקפרין, בראשית קריירה מבטיחה, עושה שרירים כדי שלא "יתחילו" איתו. בכל מיפגן כזה ישנם רגעים חוקים פחות, אך התצוגה מרשימה: שירה נעימה, במיוחד כרגיסטרים הנמוכים, והפקת קולות של חיות, כלי נגינה, ומה לא. גם בהופעותיו כאן הוכיח מקפרין בקלות כי הוא זמר ומבצע מיוחד. תעשיית המוסיקה, גם בתחום הג'אז, מחפשת את המיוחד. ניתן לומר בכיחזון כי למקפרין צפויות

הצלחות גדולות וכדאי להיות שותפים להצלחתו הראשונה, תקליט זה.

המנט שבעיניים

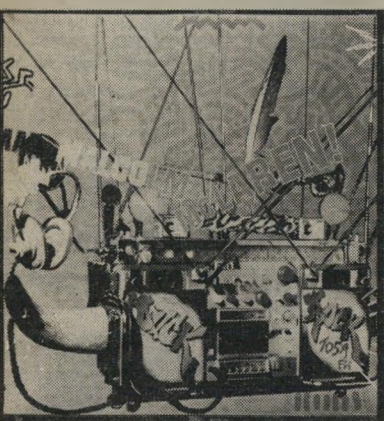
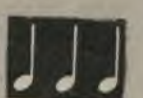
נונה הנדריקס — נונה; איסטרוניקס.

בעבר היתה נונה הנדריקס חברה בלהקת לה בל. כמה להיטי דיסקו מטריפים עם פאטי לאלב הספיקו לה, והיא המשיכה בקריירה מעניינת: הנדריקס לא מיהרה להקליט סולו ונצמדה כזמרת-ליווי להרכבים ידועים, בין הרכבים אלה היו ראשים מדברים. קולה החד של הנדריקס מכונן עצמו ישירות למוח. גם בלחני ריקוד מילותיה חודרות.

התקליט מגוון ואינו עוד אלבום ריקודים קליל. לא רק איכות הקלטה, לחנים ותמלילים בולטים כאן אלא גם רמת המבצעים. כיניהם ניתן

למצוא כאחד השירים אפילו את הכנרת ומלחנית האוונט-מוסיקה לורי אנדרסון.

מוטב מאוחר מאשר אף פעם

מלקולם מקלרן — רוס ברווז; פונוקול

מקלרן הוא האיש אשר כישר את הפאנק עם הפקת להקת אקדמי הסקס. הוא המשיך ובישר את הפוסט-פאנק עם ההפקה השערוריתית של להקת באו וואו וואו. כאן מאחר מעט מקלרן בכשרות ה"BREAK DANCING". זהו סוג של ריקוד-רוחב, שנוגד במידות ניריורקי; נערים צעירים מציבים טיפים ענקיים לצד מידוכה ופוחחים במין ריקוד אקורבטי מרהים. ריקודי ה"שכירה" הם מסוג התופעות שלא ניתן לתאר. יש לראות, וגם אז קשה להאמין שכן אנש מסוגל לגמישות וזריזות כזו. המוסיקה של מלקולם מקלרן ממסדת את הסיגנון שהפך פופולרי מאור בערים הגדולות בארצות-הברית.

עיתון הרולינג סטון הקריש כתבת-שער לתופעה כאחד מגליונותיו האחרונים. רעש שריטת תקליטים לצד מכונת קצב וקולות מזורים מרכיבים אלבום ריקודים.

לא רק הטובים מתים צעירים

היחידה לטיפול נמרץ — שבר טראנס גוגלתי; סייביאס.

היה הרבה יותר טוב לוא תקליט זה היה מיבצע סולו של מתבר המילים, דורון אייל. המוניטין יוצא-הדופן שרכש לו משיתוף הפעולה בעבר עם רמי פורטיס, כולט עדיין בתמלילים. המוסיקה, לעומת זאת, עושה הכל כדי להרוס את האיכות הזו. ישנם כמה לחנים טובים, דוגמת גן של פלסטיק וטיקון, אך מייד מופיעות מיכשלות ומלכודות: תיכנות מחשב-הקצב, המשמש כאן במקום תופים, אינו מוצלח ונצמד לקצבים מונוטוניים להחריד; נגינת הבאס ריקנית והעיבודים המוסיקליים מתאימים יותר להקלטות-דוגמה (DEMO TAPES) מאש לתקליט. מכת המוות נחתת מכיוונו של

הגולדמן, נגן הכינור בדרכב. גולדמן נטש מסלול קלאסי לטובת "גליחדש", ומאז הוא תקוע בקלישאות מיוזחיות חוזרות. היצמדותו למורס הפריגי והחגיגה מעוררת בחילה ושעמום. מערות קרובה נודע לי כי חריגנות זו ממשיכה איתו גם בהרכב חדש שבו הוא נוטל חלק היום.

המזרזר מעניק לתקליטים חמישה ציונים, לסי הדירוג הבא: תו אחד — רע; שני תורים — חלש; שלושה תורים — ככה; ארבעה תורים — טוב; חמישה תורים — מצויין.